

HOLLY

BOURNE

DRAMATA

TRAUMATA

POMLUVY

JE NA ČASE
VYNĚST JE
NA SVĚTLO

ROČENKA

HOLLY BOURNE

ROČENKA

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © Holly Thompson, 2021
Translation © Romana Bičíková, 2021
Cover illustration © shutterstock/zdanil
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Ročenka

Z anglického originálu **The Yearbook**
poprvé vydaného v roce 2021 v nakladatelství Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England
vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze
v edici #BOOKLAB v roce 2021
Překlad Romana Bičíková
Editorka Marie Iljašenko
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-276-0219-3
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Pro knihovny a pro všechny,
kdo kdy cítili potřebu
se v knihovně schovat

Polovinu zla na tomto světě páchají lidé, kteří se chtějí cítit důležitě. Nechtějí ubližovat úmyslně, ale zlo je nezajímá. Anebo ho nevidí, nebo si ho dokážou ospravedlnit, protože jsou pohlceni nikdy nekončící snahou myslet si o sobě jen to nejlepší.

T. S. Eliot

Vsadím se, že autorka nikdy T. S. Eliota nečetla a jen sem ten citát vrazila, aby ta kniha působila inteligentně.

Ta, co nejspíš...

BUDE
SUPERMODELKOU

Grace Langdonová

BUDE ŠÉFOVAT
NADNÁRODNÍ
SPOLEČNOSTI

Amelia Murryová

BUDE
ZAPOMENUTÁ

Paige Vickersová

ROČENKA ŠKOLY SV. BENEDIKTA

POZNÁMKA EDITORKY TĚTO ROČENKY

Hele, k tomu, abyste si vzpomněli, jaké to bylo na střední škole, fakt není nutné, abyste tohle četli. Stačí zavřít oči a jste tam. Ať se vám to líbí nebo ne, jste tam. Se všemi populárními lidmi, šprty, sportovci, lidmi z dramaťáku, lidmi, co až nezdravě prožívají komiksy, a tím jedním tichým spolužákem, kterého všichni podezírají, že se z něj jednoho dne vyklube sériový vrah. Někdo řekne slovo „škola“ a všichni se přeneseme zpátky. Do bublajícího chaosu školních chodeb, do darwinistického rozdělení školní jídelny, na záchodky s tou jedinou zamčenou kabinkou, ze které se linou tlumené vzlyky. K nepsané společenské hierarchii, která určuje, kde si kdo může sednout. Úplně cítíte zatuchlý smrad šaten u tělocvičny. Dychtivý pach učitele, co sotva vylezl z pedáku a ještě má pocit, že může něco změnit. Puch životem okoralých učitelů, co už nic měnit nechtějí. Slyšíte naléhavé drnění zvonku, šepot, který se ozývá, když procházíte kolem, hlasitou ozvěnu toho, jak se všichni překřikují, aby je bylo slyšet víc než ostatní. Dramata, traumata, nepravdivé

pomluvy. Tu nekonečnou, předvídatelnou hrůzu. Musíte každé ráno vstát, natáhnout na sebe tu zatracenou uniformu a dopochodovat do tohoto vězení, zatímco přemítáte, jaké psychologicky traumatizující vzpomínky si dnes vytvoříte. Do téhle natřískané úřední budovy plné vyděšených puberťáků, co se zoufale snaží zjistit, kdo jsou a jestli za něco stojí a jestli z toho všeho vyvážnou živí.

Takže když si tohle všechno uvědomíte, nemůžete mi zazlívát, že jsem strašně dlouho nechtěla mít se školou pokud možno nic společného. Natož s touhle ročenkou a se vším, co ztělesňuje.

Tedy dokud jsem neudělala tohle...

KAPITOLA 1

Ten den jsme se fotili do ročenky, a záchodky u učebny literatury zjevně nebyly před celou tou šaškárnou dobrá skrýš. Chystala jsem se zamknout v kabince s knížkou z knihovny a počkat, až se to přežene. Jenže když jsem do bleděmodře vykachlíkované arény vstoupila, uviděla jsem shluk holek, jak se strkají u zrcadla a panikaří kvůli svému vzhledu.

„Půjčíš mi řasenku? Ty moje blbý řasy vypadají, jako by se daly na veganství!“

„Moje vlasy! Proč mi tohle dělají?“

Holky sypaly obsah svých taštiček se šminkami do umyvadel, ve vzduchu se vznášel štiplavý pach laků na vlasy. Omylem jsem vrazila do Grace, která se nakláněla k zrcadlu, nad kterým byla nejlepší zářivka.

„Promiň!“

Sledovala jsem, jak Grace zvažuje, jestli jí stojí za to mě seřvat, ale nakonec mi věnovala polovičatý úsměv na znamení, že omluvu přijímá, a vrátila se ke konturování. Ještě ale stihla povytáhnout obočí směrem k Lauře, která stála u vedlejšího umyvadla.

Měla jsem smůlu. Kdybych do kabinky vlezla teď, všimly by si, že jsem v ní i zůstala, a stoprocentně by pak o mně roznesly drb, že jsem na focení nedorazila kvůli chronickému průjmu. Jediná možnost byla předstírat, že se taky potřebuju zkrášlit, a počkat, dokud neodejdou. Jenže dostat se k zrcadlu bylo obtížné. Grace, Amelia a Laura si zabraly tři zrcadla ze čtyř – každá jedno celé pro sebe, samozřejmě. Jedno pro tu hezkou, jedno pro tu hrozivou, a jedno pro ovci. Všechny tři naprosto oddané své snaze být bezdůvodně hnusné na všechny okolo. O zbylé zrcadlo se přetahovaly tři další holky, ale neodvážily se si postěžovat. Chloe měla nepřekonatelný talent nanášet si oční linky za těch nejnepríznivějších okolností. Kouřové líčení očí zvládla dokonale, i když se viděla jen v horním růžku zrcadla. Její nejlepší kamarádka Hannah se krčila pod ní a matlala si korektor na pupínek na bradě. Lelkovala jsem poblíž, ale ani jedna si mě nevšímala. Neměla jsem žádnou rtěnku, kterou bych si přetřela pusu, žádnou řasenku. A tak jsem se jen vytáhla na špičky a prohrábla si vlasy, abych jim dodala objem.

Hráb hráb hráb.

Proč sakra nehnou kostrou?

Viděla jsem v zrcadle jen kousíček svého odrazu.

Hráb hráb hráb.

Amelie vytáhla miniverzi laku na vlasy a bohatě si pokropila hlavu. Chemický oblak se rozprostřel po místnosti a štípal v očích, všechny jsme zadržovaly kašel. Amelia byla ta hrozivá. Podívala jsem se na svoje otlučené náramkové hodinky a poodstoupila, připravená zaplout do kabinky, když vtom se rozlétly dveře a na prahu stanula učitelka Collinsová.

„No tak, holky, pojďte. Už dost krášlení,“ štěkla se svým silným irským přízvukem. „A to jste všechny zapoměly, že podle školního řádu se malovat nesmíte?“

Amelia si dál nevzrušeně lakovala vlasy. „Ale pančelko, tohle je přece focení do ročenky.“

„Ano, a vy jste na něm už pět minut měly být.“ Collinsová tleskla, a Chloe nadskočila a pokazila si linku. „Ven!“ řekla učitelka a vyháněla nás ven jako ovčák své stádo.

„Já potřebuju na záchod,“ protestovala jsem, když se mě snažila zařadit k ostatním.

„Ne, nepotřebuješ. Tak, jdeme se fotit.“

A tak jsem byla se zbytečně rozhrabanými vlasy odvedena pryč.

Na chodbě všichni porušovali školní řád, podle kterého byly mobily zakázané, a používali svoje telefony místo zrcátka. Učitelky byly příliš zaneprázdněné na to, aby to řešily – musely se vypořádat s gargantuovským úkolem nás nejdřív seřadit podle abecedy a nahnat na individuální focení, a pak podle výšky na hromadnou třídní fotku. Spouště fotoaparátů cvakaly jako šílené, fotografové si ve dvou rozích hlavní chodby rozestavili své nádobíčko, včetně takových těch stříbrných deštníků, díky kterým jsme i s naším akné a experimentálními účesy vypadali celkem k světu. Došourala jsem se k samému konci řady a hledala Joa Vividichiho a Lily Welshovou. Po pěti letech řazení podle abecedy už jsem věděla, že se musím vmáchnout právě mezi ně. V osmé třídě jsme s Joem dokonce jednou poklábosili o tom, jak je otravné být skoro na konci abecedy, protože to znamená,

že skoro všude jdete jako poslední. Pak ale Joe vyrostl, začal být sexy a populární a od té doby jsme se už nebavili. Ne že bych se moc bavila s kýmkoli jiným, zvláště od doby, co odešla Ruby.

Řada se plazila vpřed. Každý si sedl na stoličku a nasařil svůj nejhezčí výraz. Všichni jsme věděli, co tyhle fotky znamenají. To, jak vypadáte na fotce v ročence, definuje to, jak si vás historie bude pamatovat.

Já jsem se fotit nechtěla.

Fakt jsem v tom neviděla smysl. Nikdo nevěděl, kdo jsem, nikdo si mě nikdy nebude pamatovat. Ve společných dějinách naší třídy a našeho ročníku budu maximálně „*jo, ta holka, co skoro nemluvila*“.

Jenomže už mě nahnali do fronty a neměla jsem na výběr.

Za chvíli budu na řadě a donucena zvěčnit svůj zapomenutelný obličej v kolektivní paměti.

„Paige Vickersová?“ Asistentka fotografa zvedla oči od svého seznamu a já udělala krok vpřed.

„Ahoj, Paige.“ Fotografův hlas byl příliš hřmotný. On sám byl příliš zrudlý a zpocený. „Pojď k nám, pusinko, tady se nám posad.“

Nelíbilo se mi, že mě oslovil „pusinko“, ale poslušně jsem si sedla a modlila se, ať je to co nejrychleji za mnou.

„Tak, a teď kolena do strany. Ne, ne, na druhou stranu. Výborně, drahoušku. Tak, a teď se na mě otoč hlavou. Ne, ne, to je moc. Malinko doprava. Perfektní.“ Pak na mě ještě zpoza foťáku vykoukl a prsty si přizvedl koutky úst. „A teď velkánský úsměv, slečinko. No tak, ještě trošku. Tak je to lepší.“ *Cvak cvak cvak*. Stříbrný deštník rozptyloval blesk odrazem po celé chodbě. „Ještě víc se usměj, no tak.“

Jenže právě v tom byl ten problém. Netušila jsem, jak se usmívat, zvláště do objektivu. Neměla jsem v tom skoro žádné zkušenosti.

„Ukaž nám zoubky, no tak! Poslední rok školy, máš před sebou celý život... No dobře, nevádí.“

Vstala jsem ze stoličky a přepustila ji Lily, a pak jsem si šla úslužně stoupnout do řady podle výšky. Collinsová byla ve svém živlu, komandovala nás do hloučků zhruba stejně vysokých lidí. Náhodou jsem zachytila Ameliin pohled a ona mě za ten zločin zlostně probodla očima. Amelia sice byla jedna z nejpopulárnějších holek ve škole, ale i přesto moc dobře věděla, kdo jsem. Jediný sotva patrný důvod, proč bych mohla být známá, byl fakt, že jsem byla šéfredaktorkou školních novin, a ty nikdo nečetl pozorněji než právě ona a její partička. Ačkoli já jsem nikdy nebyla tak blbá, abych o nich otiskla cokoli jiného než lichotivé chvalozpěvy. Zabodla jsem pohled do zaprášených parket. O deset minut později nám přikázali, ať si vylezeme na jakési chatrné kovové lešení. Jako první šli ti nejvyšší, kluci se pošťuchovali a chechtali se, jak jeden druhého strčí dolů z nejvyšší řady, zatímco učitelé pošťekávali výhrůžky, že je nechají po škole.

Collinsová ukázala na moji skupinu. „Tak, teď vy. Šup nahoru. A žádné blbiny.“

Vylezla jsem po schůdcích a upřela pohled na ohromný plakát, který nám ze zadní stěny připomínal, že se máme sami sebe zeptat, co by udělal Ježíš. Lešení zaskřípělo a Sam Hutchins začal kluky hecovat, aby skočili dolů. Jejich povykování mi dunělo v uších. Učitelka jim rovnou napařila tresty.

„Nechte toho, všichni. Jste v závěrečném ročníku, skoro dospělí, pro Kristovy rány, tak se podle toho koukejte sakra chovat,“ sjela nás.

Pan fotograf s námi ale jako s dospělými nemluvil.

„Tak, hoši a děvčata, potřebuju, abyste se mi k sobě trochu přimáčkli. Tuli tuli tuli. No tak, nestyďte se. Ještě trošku, ještě trošku...“ Postupně jsme vytvořili jeden velký blob námořnic-ky modrých svetrů, neproniknutelnou hromadu skutečné uniformity. Učitelé se vmáčkli doprostřed první řady, mezi studenty nejmenšího vzrůstu. „Tak, děcka, a chci vidět zářivé úsměvy. Takže na tři – raz, dva, tři!“ Ozvalo se cvakání, od stříbrných deštníků se odrážely blesky a kolektivně nás oslepily. Během chvíle se z nás stala historie hledící do budoucnosti. Zaháně-ly jsme mrkáním blesk fotoaparátu, a když jsme otevřeli oči, byli jsme už zase starší než ve chvíli, kdy nás objektiv zachytil.

Fotograf se zamračil na displej svého přístroje. „Ale no tak, žádné lumpárny.“

„Co se stalo?“ štěkla Collinsová.

„Zdá se, že někdo ze studentů považoval za vtipný ná- pad nasadit spolužákovi králíčí uši.“

Rozhlédli jsme se, abychom našli strůjce toho dramatu. Zepředu, od Joes Vividichiho a Ethana Chamberse, se ozval smích. Podle všeho jsme našli hlavní podezřelé. A podle toho, jak rudý byl Charlie Shaw, který stál před nimi, jsme našli i jejich oběť. Charlie se školou protloukal docela ob- stojně, dokud se v devítce neopil na diskotéce a neusnul v louži své vlastní moči na klučích záchodcích. Od té doby nosí na zádech dost výrazný terč.

Collinsová se vsedě otočila. „Přestaňte se chovat jako děti. To je fakt k neuvěření.“

„Tak jo, hoši a děvčata, zkusíme to znova. Úsměv. Tak, raz, dva, tři!“ Opět nás oslnily blesky, ale jen co se záře rozplynula, viděli jsme, jak se fotograf mračí. „Ale no tak, už zase?“

Chodbou se rozlehlo frkání, počátek náказы. Pak se k němu přidalo holčičí hihňání, napravo ode mě proťalo vzduch Graceino vypísknutí.

Collinsová se postavila. „Tak fajn. Už dost. Chovejte se přiměřeně svému věku. Omlouvám se,“ obrátila se k fotografovi, „nevím, co to do nich vjelo.“

Škola, pomyslela jsem si. To do nich vjelo.

Učitelka nám pohrozila, že nechá po škole celý ročník, což jen všechny rozesmálo ještě víc. Joe úplně perlil – předváděl se, naparoval se, dával najevo, že je alfa samec a značkuje si území. Charlie rudnul už i na krku.

„Tak naposledy. Žádné králičí uši. Podívejte se na mě a řekněte sýr. Raz, dva, tři!“

Chechot byl už tak hysterický, že nebylo slyšet ani cvakání spouště a blesků. Asi dvanáct lidí kolem Charlieho se natahovalo, aby mu mohli nasadit paroháče. Já se držela stranou, oči jsem dál upírala na plakát a přemítala, co by asi tak udělal Ježíš – taky by Jidášovi během pózování na da Vinciho portrét udělal prsty nad hlavou paroháče?

Collinsová se znovu vymrštila na nohy a něco zakřičela, její irský přízvuk byl ze samého rozrušení tak silný, že jsme jí nikdo nerozuměli. Lidi ho začali posměšně napodobovat. Fotograf s rezignovaným znechucením založil ruce na hrudi. Slečna Bellová, nová učitelka matematiky, nenápadně odběhla pro reverenda Johna, aby nás přišel seřvat a nechat nás všechny po škole. Museli jsme přetrpět dvacetiminutovou přednášku o tom, jak moc jsme zklamali svoji školu

(a nezapomínejme ani na Boha, že). Pak jsme se hromadně omluvili fotografovi, všichni jsme řekli sýr a blesky naposled zablyškaly. Právě tahle fotka bude v ročence. V budoucnu všichni nejdřív vyhledají svou vlastní tvář, aby se podívali, jak moc jim to nakonec slušelo. Pak si projdou obličeje lidí, do kterých byli zabouchnutí, a lidí, které nemohli vystát. Všechny si prohlédnou, a pak ročenku strčí zpátky do šuplíku, aby zrála jako archivní víno.

Pomyslím na Charlieho a na to, jak si pokaždé, když tu fotku uvidí, vzpomene na to, jak mu někdo neustále dělal nad hlavou paroháče, dokud jsme nedostali kolektivní trest, což z nějakého důvodu kladli všichni za vinu jemu.

Právě to bude jeho nejsilnější vzpomínka.

Právě kvůli tomu jsem se chtěla schovat na záchodě.

Lepší být zapomenutý než traumatizovaný.

KAPITOLA 2

Když nás konečně z lešení pustili, byl už čas oběda. Koupila jsem si v jídelně sýrový sendvič s nakládanou okurkou a odběhla s ním do knihovny. Během oběda se rozjívený chaos školních chodeb změnil v blažené ticho. V knihovně už na mě čekaly knihy naskládané v policích až ke stropu – a za privilegium být v jejich přítomnosti požadovaly jen mlčení a klid.

„Ahoj, Paige,“ řekla ohromná hromada knih na výpůjčném stole. „Teda pokud jsi Paige, nevidím na tebe. Počkej chvíličku.“ Paní Gordonová, naše školní knihovnice, sundala ze štosu vrchní knihu a objevila se v celé své kráse – s nakrátko zastřiženými vlasy a brýlemi s tlustými obroučkami. Gordonová měla... dost intenzivní vztah k módě. Každý její outfit byl jako umělecká performance. Z celého učitelského sboru byla jediná, koho jsem si dokázala představit, jak žije mimo zdi školy, zatímco u Collinsové jsem se v hloubi duše stále zdráhala uvěřit, že nespí ve svém kabinetu. Gordonovou jsem měla docela ráda. Vedla školní noviny, nechávala mě sníst si oběd v knihovně, a nikdy mě nesrovnávala s mým bratrem Adamem. „No vida, jsi to ty! Nezapomeň, že máme zítra důležitou redakční poradou.“

„Nezapomenu.“

Vyšla jsem po schodech do patra, abych si zabrala nejtulnější výklenek v celé knihovně. Plácla jsem sebou na polštář, vytáhla knihu a sendvič, udělala si pohodlí a následující hodinu se snažila vypudit z mysli vzpomínku na Charlieho výraz.

Nic jsem neudělala. Nezakročila jsem. Jen jsem přiblížela.

Ale aspoň se to nestalo mně.

Bolelo mě břicho. Nevím, proč jsem si ten sendvič vůbec kupovala. Otevřela jsem knihu v naději, že utiší myšlenky, co mi vířily v hlavě. Přitáhla jsem si kolena ke hrudi a začetla se do druhé kapitoly *Jak zabít ptáčka*, románu, který jsme to pololetí probírali a v porovnání s jinými knihami ze seznamu povinné literatury nebyl zdaleka tak nudný a příšerný. Minimálně nebyl napsaný nesnesitelně staromódním jazykem.

Příběh dvou dětí žijících na americkém jihu a jejich posedlosti samotářským sousedem mě vtáhl. Výtisk jsem měla půjčený z knihovny a byl už za ta léta hodně opotřebovaný, nějaký předchozí student v něm pár důležitých pasáží zuřivě podtrhl červenou propiskou a ohnul rohy, aby je pak snáze našel. Ticho v knihovně bylo jako ukolébavka. U stolu pode mnou si něco špitalo pár žáků z nižšího ročníku, Lily Welshová seděla na svém obvyklém místě u výpůjčního stolu, a v jednom koutě cvakalo do klávesnic notebooků několik maturantů. Paní Gordonová ukládala knihy do polic a u toho si broukala, a já bych tu nejspíš vydržela celý den a nikdo by si ani nevšiml, že ve třídě chybím. Byla jsem jako tapeta. Nenápadná, bezpečná tapeta.

Mě nikdo neobviňuje, že kvůli mně zůstane celý ročník po škole. Nebudu mít nad hlavou paroháče. Nikdo mi nebude nadávat

ani mě pomlouvat, nepřijdu ze školy domů s pláčem a přísahou, že už se tam nikdy nevrátím. Nikdo mě nebude šikanovat tak hnusně jako Melissu Nutleyovou, která kvůli tomu musela odejít.

Polední pauza uplynula – a já si nevytvořila žádné nové vzpomínky, ale taky mě nepotkalo žádné nové trauma.

Ale všichni na tebe zapomenou...

Ozvalo se první zvonění, všichni se začali vrtět jako zvířata probouzející se ze zimního spánku. Sbírali si své saky paky, jeden druhému si stěžovali, že musí na hodinu matiky. Já se nezvedla a nikdo si toho nevšiml. Nikdo si mě nikdy nevšiml. Místnost kolem mě se vylidnila a nikdo se nezeptal „Tak co, jdeš?“, nikdo nekřikl „Hej, přijdeš pozdě na hodinu“. Zírala jsem na zažloutlou stránku knihy, dokud se mi písmena nerozmlžila před očima. Myslela jsem na všechny, kdo ji četli přede mnou, na všechny, kdo ji teprve číst budou a nebudou mít ani tušení, že jsem ji před nimi v ruce držela já. Ohnula jsem roh, abych si v knížce udělala vlastní značku, něco v ní po sobě zanechala. Ale to nestačilo. Pořád mě bolelo břicho. A tak jsem vzala tužku.

Existuju, napsala jsem na okraj stránky. Četla jsem tuhle knihu. Dýchala jsem. Žila jsem. Nejsem ničím výjimečná, ale existuju.

Zbytek vyučování proběhl bez incidentu, stejně matně jako ostatní školní dny, jedna dlouhá šmouha podle poučky *blavu dolů, ruce u těla, nedívej se nikomu do očí, nevyčnívej*. Nahlas jsem pronesla jen pár vět. Hannah se mě o hodině matiky zeptala, jestli si může půjčit ořezávátko, a já řekla „jasně“ a potom „nemáš zač“. Pak mě vyvedla z rovnováhy, když se pokusila zapříst hovor.